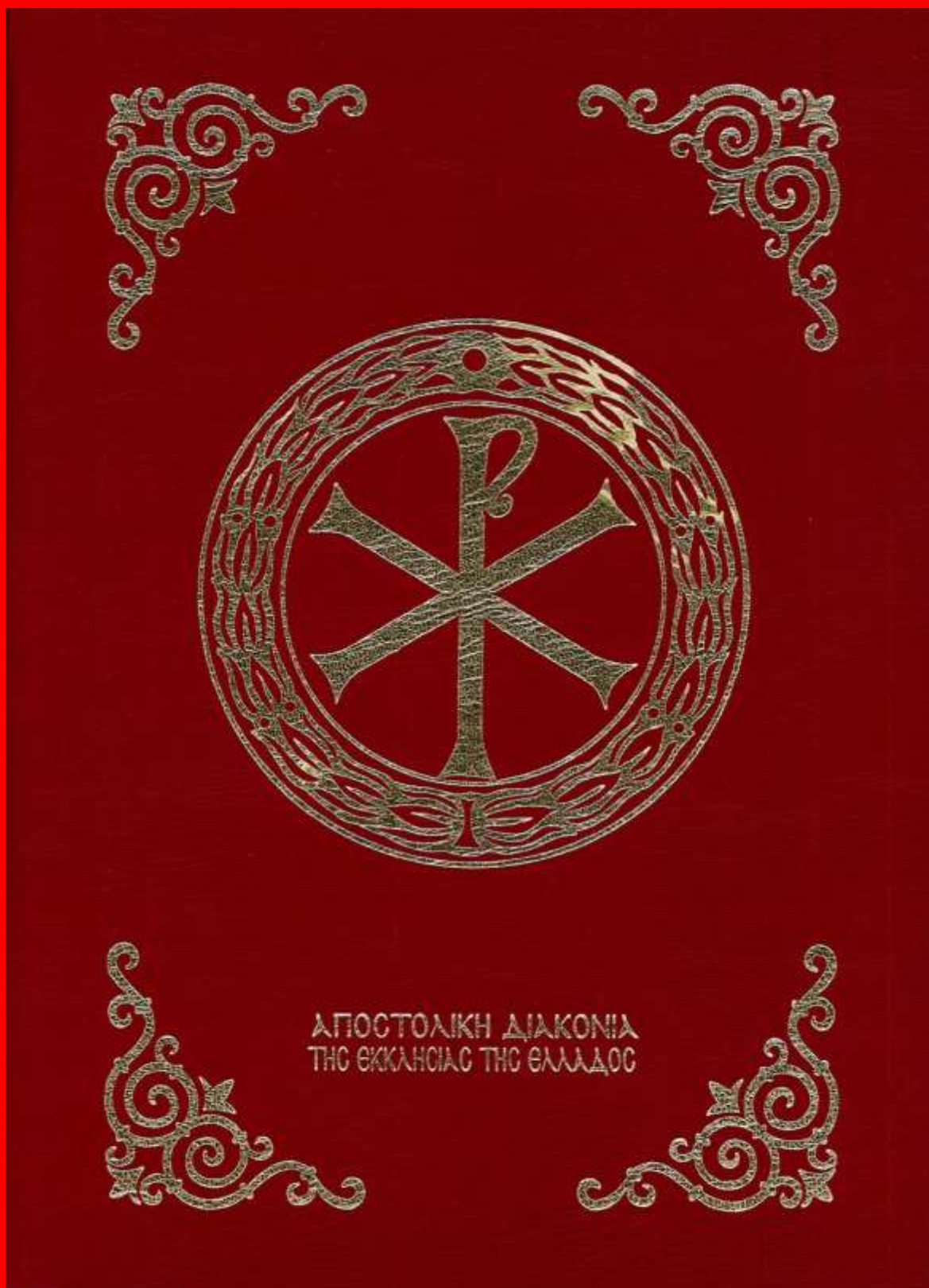


TEZAU LITURGIC
15 AUGUST

EGKOMIA
ADORMIRII
MAICII
DOMNULUI



ATENA, 2015



ΕΓΚΩΜΙΑ ΨΑΛΛΟΜΕΝΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΟΙΜΗΣΙΝ ΤΗΣ ΥΠΕΡΑΓΙΑΣ ΕΝΔΟΞΟΥ ΔΕΣΠΟΙΝΗΣ ΗΜΩΝ ΘΕΟΤΟΚΟΥ ΚΑΙ ΑΕΙΠΑΡΘΕΝΟΥ ΜΑΡΙΑΣ

ΣΤΑΣΙΣ ΠΡΩΤΗ

Ύχος πλ. α'.

Η Αγνή εν τάφω, κατετέθης βαβαί, η Θεόν εν τη Γαστρί Σου
χωρήσασα και κυήσασα αφράστως επί γης.

Μαριάμ πώς θνήσκεις, πώς τω Τάφω οικείς, της Ζωής τον
Χορηγόν η γεννήσασα, τον νεκρούς εξαναστήσαντα φθοράς;
Μέτρα γης ο στήσας, Θεός Λόγος, Αγνή, Χωρητός τη Ση
νηδυϊ εγένετο· πώς εν Τάφω σμικροτάτω Συ χωρείς;

Τον ωραίον κάλλει, παρά πάντας βροτούς, η γεννήσασα
ανείδεος φαίνεται, υποκύπτουσα θεσμοίς τοις φυσικοίς.

Δια Σου ο Άδης, εγυμνώθη, Σεμνή, και ημείς Δόξαν Θεού
ενεδύθημεν· πώς ουν κύπτεις τοις της φύσεως θεσμοίς;

Δια Σου το κέντρον, του θανάτου, Σεμνή, συνετρίβη και
φθοράς απηλλάγημεν· πώς ουν θνήσκεις και λογίζη εν
νεκροίς;

Χώραν ακωρήτου, του Θεού Μαριάμ, χρηματίσασαν και
Άγιον τέμενος, νυν καλύπτει Σε αγρός Γεθσημανής.

Υπὸ γην κατήλθες, ἐπὶ γῆς τον Χριστόν, ἡ κυήσασα ὡς βρέφος, Θεόνυμφε, ἵνα σώσῃ ἐκ θανάτου τοὺς βροτούς.

Απορεῖ καὶ φύσις, καὶ πληθὺς νοερά, το ἐν Σοι, Παρθενομήτορ, μυστήριον, τῆς Ἐνδόξου καὶ Ἀρρήτου Σου Ταφῆς.

ὦ θαυμάτων ξένων, ὦ πραγμάτων καινῶν! Ἡ πνοῆς μου τον Δοτήρα κυήσασα, ἄπνους κείται καὶ κηδεύεται νεκρά.

Αποστόλων δῆμος, Θεαρχίῳ βουλή, πρὸς Σε ἤκει μεταρσίως αἰρόμενος, του Κηδεύσαι Σου το Σῶμα το Σεπτόν.

Νοερῶν συντρέχει, στρατιῶν ἡ πληθὺς, Ἀποστόλοις συν Ἀγίοις κηδεύσαι Σε, την Πανάχραντον Μητέρα του Θεοῦ.

Εξουσίαι, Θρόνοι, Χερουβείμ, Σεραφεῖμ, Κυριότητες, Ἀρχαί συν Δυνάμεις, την Σην Κοίμησιν Ὑμνοῦσιν εὐλαβῶς.

Θνήσκεις νεκρωθεῖσα, ἀνθρωπίνῳ θεσμῷ, ἡ τῆς φύσεως τοὺς ὅρους νικήσασα, τῷ Σῷ Τόκῳ Μητροπάρθενε Ἀγνή.

Νεοραὶ Σε τάξεις, ἠπλωμένην νεκράν, ὅτε εἶδον ἐκπλαγεῖσαι, Πανάχραντε, ἐκαλύπτοντο ταις πτέρυξιν αὐτῶν.

Ὑμνοῖς οὐρανίοις, ἐμελῶδουν, Σεμνή, την τριήμερον Ταφήν Σου οἱ Ἄγγελοι, καὶ την Δόξαν ἐμεγάλυνον την Σην.

Ουρανός ως άλλος, ανεδείχθη, Αγνή, δεξαμένη το Σον
Σκήνος το Άκραντον, η Αγία και σεπτή Γεθσημανή.

Όπου γαρ το Σκήνος, της Μητρός του Θεού, κατοικεί εκεί
χορείαι αυλίζονται, Ουρανίων Ουσιών πανευλαβώς.

Την γαρ Σην Γαστέρα, ο Υιός του Θεού, Πλατυτέραν
Ουρανών απειργάσατο, και την Μήτραν Θρόνον Θείον
αληθώς.

Τους του Λόγου μύστας θάμβος είχεν, Αγνή, Σε νεκράν
Ούσαν και άφωνον βλέποντας, χρηματίσασαν Μητέρα της
Ζωής.

Τάφος μεν καλύπτει, το Σον, Σκήνος, Αγνή, την δε Θείαν
Σου Ψυχήν χειριζόμενος, ο Υιός Σου αγκαλίζεται λαμπρώς.
Βασιλίσ και πόλου, και της γης αληθώς, ει και τάφω
σικροτάτω συγκέκλεισαι, εγνωρίσθης πάση κτίσει,
Μαριάμ.

Νύμφην του Υψίστου, και Μητέρα σαφώς, Ιησού του Θεού
Λόγου γινώσκομεν, καν εν Τάφω Σε ορώμεν ως φθαρτήν.

Άνθος αφθαρσίας, και Μητέρα Θεού, οίδαμεν Σε και
κηρύττομεν, Άκραντε, καν εν Τάφω Σε ορώμεν ως θνητήν.

Κλείς της Βασιλείας, του Θεού αληθώς, εγνωρίσθης τοις
πιστοίς, Αειπάρθενε, καν ο Τάφος Σε καλύπτει ως νεκράν.

Πύλη σωτηρίας, εγενήθης ημίν, αρχηγός τε νοητής αναπλάσεως, καν υπείκης τη της φύσεως φθορά.

Στάμνον την το μάννα, δεξαμένην το πριν, το ουράνιον ο Τάφος Σε δέχεται, νυν, Παρθένε, την αιτίαν της Ζωής.

Ράβδος η το άνθος, το ευώδες Χριστόν, εξανθήσασα τω Τάφω νυν τέθαιπται, ίνα φύση σωτηρίας τον καρπόν.

Παρά την κοιλάδα, του κλαυθμώνος το Σον, κατετέθη Σκήνος, Άκραντε, σύμβολον, παρακλήσεως κλαιόντων της εκ Σου.

Ένθα γαρ η κρίσις, ζώντων τε και νεκρών, το Σον Σκήνος κατετέθη Πανάμωμε, ως δυσώπησις μεγίστη του Κριτού.

Συ γαρ μόνη πέλεις, εν θνητοίς αληθώς, Αναστάσεως τον τύπον εκλάμπουσα, Συ και μόνη των παιόντων ιλασμός.

Θρόνος του Υψίστου γενομένη Αγνή, από γης προς ουρανόν μεταβέβηκας, μεταστάσα εις αιώνιον Ζωήν.

Πνίκα επέστη, Αποστόλων πληθύς, τη κηδεύσει Σου βοώντες εκόπτοντο, την Σην στέρησιν θρηνούντες γοερώς.

Τον εκθρόν Σω Τόκω, θανατώσασα πριν, αθανάτους εις σκηνάς μεταβέβηκας, νεκρωθείσα νόμω φύσεως βροτών.

Έχαιρον χορείαι, ουρανίων νοών, από γης Σε φερομένην δεχόμε-ναι, εις Ουράνια Σκηνώματα Αγνή.

Ὡς ἔτεκες πάλαι, ὑπὲρ λόγον καὶ νουν, οὕτω καὶ μετέστης
νυν Ἀχραντε, παραδόξως ἀπὸ γῆς εἰς ουρανούς.

Τέρπονται, Παρθένε, ουρανός τε καὶ γῆ· δια γὰρ Σου τῆς
ενώσεως ἔτυχον, ὑψωθείσης εἰς τὰ ἄνω θαυμαστώς.

Περιβεβλημένη, νυν παρέστης Θεῷ καὶ πεποικιλμένη ἐν
χάρισιν, ὡς Βασίλισσα καὶ Μήτηρ τοῦ Θεοῦ.

Ἄγγελος Κυρίου, προ τριῶν ἡμερῶν, παραγίνεται πρὸς Σε
τὴν Πανάμωμον, τὴν μετὰστασιν γνωρίζων Σοὶ τὴν Σην.

Προσκομίζει κλάδον, φοῖνικος Σοὶ σεμνή, σύμβολον τῆς
Σῆς ἀνυψώσεως, ὁ Ἀρχάγγελος πεμθεὶς ἐξ ουρανοῦ.

Ὡ χαρὰς ἀπείρου, ἧς ἐπλήσθης Ἀγνή, τοῦ Ἀγγέλου
Γαβριήλ Σοὶ μηνύσαντος, τὴν μετὰστασιν τὴν Σην πρὸς
Ουρανόν.

Κλίνουσι τοὺς κλάδους, τὰ τοῦ ὄρους φυτὰ, καὶ
προσνέμουσι τὸ Σέβας Πανάχραντε, ὡς Δεσποίνῃ Σοὶ
πληροῦνται τὴν Τιμὴν.

Ἀσωμάτων στίφη, ουρανόθεν Σεμνή, τῇ Σιών πανευλαβῶς
παραγίνεται, Σὺν Δεσπότῃ τῷ οικείῳ ἐπὶ Σε.

Τῇ Σεπτῇ ἐμφύκῳ, τοῦ Θεοῦ Κιβωτῷ, τοῦ τολμήσαντος
προσφαῦσαι ἀπέκοψεν, ὁ Ἀρχάγγελος τὰς χεῖρας
τρομερώς.

Δάκρυσι και θρήνοις, γοεροῖς ἐπὶ Σοι πάσαι αἱ Σαι φίλαι
ἐκόπτοντο, τὴν μετὰστασιν μὴ φέρουσαι τὴν Σην.

Ὡς ἐκεῖναι τότε, και ἡμεῖς νυν θερμῶς, ἱκετεύομεν τοὺς
δούλους Σου Δέσποινα, μεταστάσα μὴ εἰσῆς ὀρφανούς.

Νεύσον οὐρανόθεν, και ἡμῖν τοῖς ἐν γῇ, και κατὰπεμψον τὸ
ἄπειρον ἔλεος, τοῖς τιμῶσί Σου τὴν Κοίμησιν Ἀγνή.

Ὡ χαρίτων βρύσις, ὦ θαυμάτων πηγὴ, ὡς ἀμέτρητον τὸ
ἔλεος ἔχουσα, μὴ ἐλλείπῃς κατοικτεῖρουσα ἡμᾶς.

Προφητῶν ἀπάντων, νυν πληροῦνται ἐν Σοι, αἱ προρρήσεις
Παναμώμητε Δέσποινα, μεταστάση εἰς τὴν ἀληκτον Ζωήν.

Νυν παρέστις ὄντως, καθὼς ψάλλει Δαβίδ, ὁ προπάτωρ
Σου Πανύμνητε Δέσποινα, ὡς Βασίλισσα τῷ Θρόνῳ τοῦ
Θεοῦ.

Ἐδει γὰρ Σε ὄντως, ἀνελθεῖν εἰς μονάς, οὐρανίους και
Σκηνώματα σύσσωμον, ὡς παστάδα Θεοῦ Λόγου και
σκηνήν.

Ὁ Θωμᾶς ἐκλείπει, τῆς κηδείας τῆς Σης, κατὰ Θείαν
Εὐδοκίαν Πανάχραντε, ὅπως γνῶμεν τὴν μετὰστασιν τὴν
Σην.

Προσκυνήσαι θέλων, και αυτός ευλαβώς, το Πανάχραντον και Άγιον Σκήνος Σου, εύρε τούτου γε τον τάφον Σου κενόν.

Πιστοί πάντες δεύτε, και ημείς ευλαβώς, τη κηδεύσει της Δεσποίνης συνδράμωμεν, απαιρούσης από γης προς ουρανόν.

Εξοδίοις Ύμνοις, και ημείς την Ταφήν, της Πανάγνου ευλαβώς ανυμνήσωμεν, συν ανδράσι θεολήπτοις ψαλμικώς.

Τράπεζα η θεία, η βαστάσασα πριν, ευθηνίας ιλασμόν νυν μεθίστασαι, εις σκηνώματα τα θεία της τρυφής.

Η χρυσή λυχνία, η το Άχραντον Φως, δεξαμένη νυν εις ύψος ανάγεται, εις σκηνήν την ενδοτέραν του Θεού.

Κλίμαξ η Αγία, ην προείδε σαφώς, Ιακώβ δι' ης κατέβη ο Ύψιστος, ανηψούται από γης προς ουρανόν.

Γέφυρα υψούται, η μετάγουσα πριν, εκ θανάτου προς Ζωήν την ακήρατον, τους θανόντας παραβάσει του Αδάμ.

Νυν ουν συγκορεύει, ουρανοίς τα εν γη, και ανθρώποις συναυλίζονται Άγγελοι, Σου Παρθένε μεταστάσης προς Θεόν.

Η λαμπάς η θεία, του Αρρήτου Φωτός, φρυκτωρούσα ουρανόθεν τους δούλους Σου, μη ελλείπης Αγαθή τους επί γης.

Ως νεφέλη κούφη, υψουμένη, Αγνή, μεταρσίως προς Θεόν των χαρίτων Σου, αεί ραίνει τας ψεκάδας εφ' ημάς.

Εν ευδίω όρμω, της αρρήτου χαράς, νυν ορμούσα επικούρει Θεόνυμφε, και ημίν χειμαζομένοις επί γης.

Εν σκηναίς Υψίστου, κατοικούσα Αγνή, την σκηνήν εν η Θεός μεγαλύνεται, εν γη σκέπε λυτρουμένη πειρασμών.

Βασιλέων σκήπτρα, ορθοδόξων Αγνή, και λαού Σου ευσεβούς κέρας κράτυνον, ως Δεσπόζουσα απάντων και κτιστών.

Όπερ επί πόλον, ουρανού Αγαθή, τον ασάλευτον ορώσιν οι πλέοντες, ούτω πάντες ατενίζομεν προς Σε.

Ιερέων πέλεις, καύχημα ευλαβών, Εκκλησίας το ακράδαντον στήριγμα, και οσίων ασκητών η αρωγός.

Και Θεού Μητέρα, και Παρθένον Αγνήν, οι ορθόδοξοι αεί Σε κηρύττομεν, και Δοξάζομεν το κράτος Σου Σεμνή.

Ποταμούς χαρίτων, αναβρύει ημίν, ο Σος Τάφος και πηγάζει ιάματα, καν του Σκήνους Σου οράται νυν κενός.

Επί Σε θαρρούμεν, οι πιστοί ασφαλώς, ως πρεσβείαν προς τον Κύριον έχοντες, απροσμάχητον και σκέπην κραταιάν.

Κοινωνούς γενέσθαι, και ημάς Αγαθή, Βασιλείας του Υιού Σου αξιώσον, μεσιτεύουσα αλήκτως προς Αυτόν.

Ει γαρ παραβάται, των Αυτού εντολών, καθ' εκάστην ανοήτως γινόμεθα, άλλ' ουδέποτε αρνούμεθα Αυτόν.

Αγαθή γαρ όντως, Μήτηρ Ούσα Υιού, Αγαθού και Φιλανθρώπου αγάθουνον, ως Φιλάγαθος Παρθένε και ημάς.

Δόξα...

Ανυμνούμεν Λόγε, Σε τον πάντων Θεόν, συν Πατρί και τω Αγίω Σου Πνεύματι, και Δοξάζομεν οι πάντες ευσεβώς.

Και νυν...

Μακαρίζομεν Σε, Θεοτόκε, Αγνή, και Τιμώμεν την Αγίαν Σου Κοίμησιν, και την Ύψωσιν εκ γης προς ουρανόν.

Η Αγνή εν Τάφω κατετέθης βαβαί, η Θεόν εν τη Γαστρί Σου χωρήσασα, και κυήσασα αφράστως επί γης.

ΣΤΑΣΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

Ἦχος ο αὐτός.

Ἀξίον ἐστί, Μεγαλύνειν Σε τὴν Θεοδόχον, τὴν τῶν ἀρετῶν
ταμείον υπάρξασαν, καὶ χαρίτων ἀπασῶν τῶν τοῦ Θεοῦ.

Οἶκος τοῦ Θεοῦ, χρηματίσασα ἡ Θεοτόκος, τοῦ παντός τὸν
συνοχέα κωρήσασα, νυν μεθίσταται οἰκεῖν τοὺς οὐρανοὺς.

Ἦρθης ἀφ' ἡμῶν, ἡ Πανσέβαστος Παρθενομήτωρ, ἀλλὰ
Σου ἡ Εὐλογία μεμένηκε, καὶ ἡ χάρις ἐφ' ἡμᾶς τοὺς
εὐσεβεῖς.

Κλίμαξ ἀληθῶς, ὁ Σὸς Τάφος γέγονέ Σοι, Κόρη, δι' ἧς ἀπὸ
γῆς μεταβέβηκας, εἰς τὴν ἀλήκτον ζωὴν καὶ χαρμονήν.

Θαῦμα ἀληθῶς, πῶς ἡ ἀναδρος θηλάξεις βρέφος, πῶς καὶ
νεκροφόρος καθίστασαι, ἡ Μητρόθεος ἐκτός διαφθοράς.

Ἦρω, Μαριάμ, κατὰ φύσεως βροτείας νίκην, τὸν Χριστὸν
ασπόρως κυήσασα, ἀλλὰ θνήσκεις νόμῳ φύσεως βροτῶν.

Κλίμαξ πρὸς Θεόν, ὁ Σὸς Τάφος, Παναγία πέλει, ἀγούσα
τοὺς πίστει ὕμνουντας Σε, καὶ Τιμώντάς Σου τὴν Κοίμησιν
σεπτῶς.

Οὕτως ὁ αἰθήρ, ἡγιασθὴ Σὴ ἀνόδῳ, Κόρη, ὥσπερ ἐφωτίσθη
τὸ πρότερον, ἡ γῆ πάσα ἐν τῷ Τόκῳ Σου, Ἀγνή.

Ύμνους και ωδὰς, εξοδίους ὥσπερ μύρα, Κόρη, επικήδειά
Σοι προσφέροντες, εξαιτούμεθα παισμάτων ἱλασμόν.

Οἶκος ο παρών, ἡ Σεπτὴ ἐν ᾧ Σορός Σου κείται, και ψυχῆς
και σώματος, Ἀχραντε, ἱατρεῖον ἀσφαλές ἡμῖν ἐστί.

Ἐνθα οἱ χοροί, Ἀποστόλων τε και τῶν Ἀγγέλων, ἴσταντο
κυκλῶντες ἐν ἁσμασι, παριστάμεθα, Παρθένε και ἡμεῖς.

Ἀγομεν εἰς νουν, τὴν παράταξιν ἐκείνην τότε, ἣν τῶν
Ἀποστόλων ο θίασος, και Ἀγγέλων ἐπετέλει Σοι λαμπρώς.

Φόβῳ και χαρὰ και ἡμεῖς ὥσπερ ἐκεῖνοι τότε, παρέσμεν τῷ
Τάφῳ Σου, Ἀχραντε ἐκπληττόμενοι τὴν Κοίμησιν τὴν Σην.

Γόνιμος ὡς γῆ, αἰεὶ δείκνυται, Παρθενομήτορ, πᾶσι τοῖς
θερίζειν ἐθέλουσι, σωτηρίαν ἡ σεπτὴ Γεθσημανή.

Κάτω μεν ο Σος, τοῦ Υἱοῦ Σου δε ο Τάφος ἄνω, τῶν πιστῶν
Ἀγνή, τὸν νουν αἴρουσι, και ἀνάγουσιν ἐκ γῆς εἰς οὐρανόν.

Ὅρος Ἐλαιῶν, ὥσπερ βάθρον, ἔχει Σου τὸν Τάφον, ὡς
στεφάνην δ' ἄνωθεν ἐστεπται, ἴχνος, Πάναγνε, ποδός τοῦ
Σου Υἱοῦ.

Δήλον οὖν ἡμῖν, ᾧ Παρθένε, μὴ ἰσχύειν δίχα, Σου τῆς
μεσίτριας ὀρθοβατεῖν τοῖς Πανσέπτοις ἴχνουσιν τοῦ Χριστοῦ.

Τόμος Σὺ καινός ἐν ᾧ γέγραπται ὁ Θεῖος Λόγος· βίβλῳ τῆς
Ζωῆς τοὺς ὕμνούντας Σε, ἐγγραφῆναι καθικέτευε, Ἀγνή.

Ρήτορες δεινοί, ουδέ Άγγελοι, Παρθενομήτορ, σθένουσιν
αξίως Υμνήσαι Σε, την Υπέρτιμον Μητέρα του Θεού.

Γης ο κατ' αρχάς, μόνω νεύματι πήξας τον γύρον, εν Γαστρί
Σου βρέφος εκώρησε, και εποίησε Σε άλλον ουρανόν.

Όλον τον Αδάμ, προσλαμβάνει εκ Γαστρός Σου, θέλων,
εκτεμείν ριζόθεν παρακοήν, ο Υιός Σου, την φυείσαν εν
ημίν.

Νόμου η σκιά, επεπαύθη, ώ Παρθενομήτορ, νόμου τον
Δοτήρα τεκουσής Σου, τον Φωτίζοντα ημάς τους ευσεβείς.

Νόμοι επί Σε, οι της φύσεως, Αγνή Παρθένε, σφόδρα
παραδόξως καινίζονται, ως κυήσασαν Θεόν Εμμανουήλ.

Άμπελος ημίν, Ζωηφόρος ανεδείχθη μόνη, φύσασα τον
βότρυν τον πέπειρον, τον ευφραίνοντα ημάς τους ευσεβείς.

Βάτον εν Σινά, ακατάφλεκτον είδέ Σε πάλαι, Μωϋσής
Γαστρί Σου το Θεϊον πυρ, ως χωρήσασα αφλέκτως
Μαριάμ.

Όρος Δανιήλ, αλατόμητον είδέ Σε Κόρη, εξ ου
αχειροτμήτως ο άτμητος, Χριστός τέτμηται, η πέτρα της
Ζωής.

Πύλη νοητή, της εν γη φανερωθείσης Κόρη, εκ του ύψους
θείας ανατολής, ανεδείχθης, Θεονύμφευτε, πιστοίς.

Φως το εκ Φωτός, τοις εν σκότει και σκιά, Παρθένε, τέτοκας τα πέρατα φαίνουσα πλανωμένοις γενομένη Οδηγός.

Έστησας ορμήν, του θανάτου και φθοράς, Παρθένε, τον Θεόν ασπόρως κυήσασα, τον Αθάνατον Δοτήρα της Ζωής.

Σώμα και ψυχήν, Υπερένδοξε Αγνή Παρθένε, άσπιλα Θεώ διετήρησας· δι' ο κάλλους Σου ηράσθη ο Χριστός.

Στύλος φωταυγής, και νεφέλη δροσοφόρος, Κόρη, γέγονας, δροσίζουσα τον φλογμόν, και φωτίζουσα τον ζόφον των παθών.

Άρουραν, Αγνή, ευθηνούσαν οίδαμεν Σε πάντες, ευφορίαν οικτιρμών εκβλαστάνουσας, και χαρίτων τοις προστρέχουσιν εις Σε.

Στάχυν αληθώς Σε εβλάστησας τον Θεϊον Λόγον, Ούσα όντως χώρα ανήροτος, τον τροφέα των ψυχών ημών, Αγνή.

Όρθρος φαεινός, εχρημάτισας, Παρθένε, πάσι, φέρουσα ως ήλιον τον Χριστόν, τον αγνοίας σκότος λύσαντα ημίν.

Χαίρε Μαριάμ, δι' ης έλαμψε χαρά τω κόσμω και αρά η καθ' ημών εξωστράκισται, τον Σωτήρα κυησάσης επί γης.

Θαύμα αληθώς, πολυθρύλητον Αγγέλων πέλεις, και τραυματισμός πολυθρήνητος, των δαιμόνων, ὦ Μητρόθεε Αγνή.

Δένδρον αληθώς, αγλαόκαρπον, Κόρη, εγένου, εξ ου πάντες τρέφονται οι πιστοί, τον ουράνιον δρεπόμενοι καρπόν.

Ύψος λογισμοίς, δυσανάβατον τοις ανθρωπίνοις, βάθος Κόρη δε δυσθεώρητον, τοις Αγγέλων χρηματίζεις οφθαλμοίς.

Μόνη εκλεκτή, εχρημάτισας Θεώ, Παρθένε· τοιγαρούν Σοι μόνη εποίησε Μεγαλεία, ὡπερ ἔφησ ο Θεός.

Όλη Ει καλή, και ουκ ἔστι Σοι, Παρθένε, μώμος, κράζει ο Νυμφίος οπίσω Σου, ευπρεπείας του Σου κάλλους ερασθείς.

Δύναμιν πολλαί, θυγατέρες τω Θεώ, Παρθένε, εποιήσαντο Συ πάσας δε αληθώς, Υπερήρας και Υπέρκεισαι πασών.

Άδομεν Σοι ουν, μελωδήματα καρπόν χειλέων, και Υμνολογούμεν την Δόξαν Σου, Μεγαλύνοντες τον Τόκον Σου, Αγνή.

Ρεῖθρα τῆς Ζωῆς, τὴν προχέουσαν Θεοῦ Σοφίαν, ἐν Γαστρί
Σου σκούσα, Πανάμωμε, ζωτικούς καὶ ἡμῖν πῆγασον
κρουνούς.

Μέτοχοι Ζωῆς, τῆς ἀφάρτου τε καὶ αἰδίου, τῷ Σὼ Τόκῳ
πάντες γεγόναμεν· δι' ὃ ἀδομεν τὸ Χαίρέ Σοι Σεμνή.

Ὡπερ οὖν ἡμεῖς, τῆς καρδίας κλίνομέν Σοι γόνυ, οὕτω καὶ
αὕτη πρὸς ἡμᾶς τὸ οὖς, κλίνον, Δέσποινα, τοὺς Σους
θεραπευτάς.

Ὡπερ οἱ νεκροί, δια Σου Ζωοποιούνται, Κόρη, οὕτω καὶ
ἡμᾶς Ζωοποιήσον, νεκροθέντας πλημμελήμασι πολλοῖς.

Γνώμην καὶ βουλήν, προσδοκίαν τε καὶ σῶμα, Κόρη, ἅμα
τῇ ψυχῇ καὶ τῷ πνεύματι, ἀνατίθεμεν πρὸς Σε ὀλοσχερώς.

Ὡς γὰρ προσφυγὴ ἐπὶ Σοι θαρρούντες μόνη, Κόρη, μὴ
χρηστὴς ἐλπίδος ἐκπέσομεν, ἀλλὰ τύχοιμεν τῆς Σης
ἐπαγωγῆς.

Ράβδον ἀγαθὴν, τῆς Δυνάμεως, Ἁγία Κόρη, ἅπασιν ἡμῖν
ἐξαπόστειλον, τοῖς προσφεύγουσι τῆς Σκέπη Σου θερμῶς.

Ἄλλην γὰρ ἡμεῖς, οὐ γινώσκομεν, Ἀγνή, προστάτιν, πλὴν
Σου τῆς τεκούσης τὸν Πλαστοουργόν, πρὸς ὃν πρέσβυν Σε
προβάλλομεν θερμόν.

Πλούτισον ημάς, ταις ιδέαις των καλών, Παρθένε, τους
αφρόνως ήδη πτωχεύσαντας, παραβάσει των Θείων
εντολών.

Είσαγε ημάς, εις οδούς της μετανοίας, Κόρη, οφθαλμούς
νοός καταυγάζουσα, Σαις πρεσβείαις, Μαριάμ,
φωτιστικάις.

Άνασσα παντός, τοις Σοις δούλοις ιλέωσαι πάσι, ταις Σαις
μεσιτείαις τον Κύριον, όταν μέλη κρίναι πάντας τους
βροτούς.

Ίθυνον ημάς, προς λιμένας σωτηρίου, Κόρη, τους
χειμαζομένους εν κλύδωνι, ψυχοφθόρων παραπτώσεων
δεινώ.

Όμβρω οικτιρμών, των Σων, άνανδρε, Θεοκυήτορ, της
ψυχής ημών την αύλακα πότισον, χερσωθείσαν ταις
ακάνθαις των παθών.

Άνοιξον ημίν του ελέους Σου την θύραν, Κόρη, νυν
προσκαλουμένοις Σον Όνομα, ως ανθρώπων ταχυνή
καταφυγή.

Δέξαι τον καιρόν, της νηστείας τη Ταφή Σου, Κόρη, αντί
σμύρνης, ην προσηγάγομεν, και δος νέκρωσιν ημίν την των
παθών.

Δέξαι και ωδάς, ας προσάγομεν Σοι, Παναγία, ως ευώδη μύρα, τω Τάφω Σου, παριστάμενοι νυνί δουλοπρεπώς.

Οίδαμεν, Αγνή, ως ουδέν Σοι άξιον τελούμεν, ων ημίν παρέχεις Συ Δωρεών, ίσας ψάμμω καν προσάγωμεν ωδάς.

Άπας γαρ, Αγνή Ύμνος και ωδή ηττώνται, των απειραρίθμων χαρίτων Σου, και των δώρων, ων καρπούμεθα ημείς.

Δόξα...

Δόξα τω Πατρί, συν Υιώ τε και τω Παναγίω Πνεύματι, προσάγομεν ευσεβώς τη Τριάδι τη Αγία και Σεπτή.

Και νυν...

Άξιόν εστι, Μεγαλύνειν Σε την Θεοδόχον, την των αρετών ταμείον υπάρξασαν, και χαρίτων απασών των του Θεού.

ΣΤΑΣΙΣ ΤΡΙΤΗ

Ήχος γ'.

Αι γενεαί πάσαι, Ύμνον τη Ταφή Σου, προσάγουσι, Παρθένε.

Νέκρωσιν υπέστης, κυήσασα, Παρθένε, τον νεκρωτήν του Άδου.

Θανούσα, αθανάτους, μετέβης προς σκηνώσεις, εχθρόν η
θανατούσα.

Σκιρώσιν αι καρδίαι, των ευσεβούντων πάντων, επί τη Ση
Κηδεύσει.

Η γη πανηγυρίζει, ο ουρανός χορεύει, Σου άνω αιρομένης.
Επείγη, ώ Παρθένε, απαίρειν εις τα άνω, υπέρ των κάτω
Ούσα.

Ίνα το κάλλος βλέπης, του Σου Υιού, Παρθένε, προς
ουρανούς μετέστης.

Εξώσας, Παρθένε, τα πέρατα του κόσμου, τη Ση Σεπτή
Κοιμήσει.

Ο Τάφος Σου, Παρθένε, παθών ημάς λυτρούται, την Δόξαν
Σου κηρύττων.

Ο Τάφος Σου κηρύττει, Παρθένε, την ταφήν Σου, και την
Μετάστασίν Σου.

Σε καθοράν δοκούμεν, Αγία Θεοτόκε, σώμα το Σον
ορώντες.

Εν ουρανώ εστάναι, νομίζομεν Παρθένε, εσώτες τω Ναώ
Σου.

Ικέτευε τον κτίστην, συν τοις Αγίοις πάσι, και τοις
γεννήτοσί Σου.

Ὅπως καταξιώση, χαράς ανεκκλαλήτου, τους Ορθοδόξους πάντας.

Πάντες οι λαοί Σε, Δέσποιναν, Παρθένε, καλοῦσι προσκυνούντες.

Και ὄντως, ὦ Παρθένε, αἱ γενεαὶ πάσαι, μακαρίζουσί Σε.

Των χριστοκτόνων μόνον, το γένος, Θεοτόκε, τα νώτά Σοι εκοτρέφει.

Φυλαί λοιπαί και γλώσσαι, τον Τάφον Σου κυκλούσι, Σε ανυμνολογούσαι.

Πάντες εξαιτούνται, την Σκέπην Σου, Παρθένε, και την αντιληψίν Σου.

Ου γαρ κατησχυμένος, ἀπέρχεται Σου, Κόρη, πας ος Σοι προστρέχει.

Αγαθοῖς και φαύλοις, παρέχεις τας αἰτήσεις, μιμήσει του Υιού Σου.

Πάντας γαρ εθέλεις, σωθῆναι μετασχόντας, της Σης μεγαλωσύνης.

Οίδαμέν Σε, Κόρη, Φιλάνθρωπον οἱ πάντες, οἷα Θεοῦ Μητέρα.

Τις δ' ἐπαριθμήσει, τας Σας ευεργεσίας, ας πᾶσιν ἐπινέμεις.

Ὅσα γὰρ θέλεις πράττεις, τὰ πάντα δυναμένη, ὡς Μήτηρ
τοῦ Υἱοῦ σου.

Ζῶσι καὶ τεθνεώσι, πρόσθηθι οὖν Κόρη, ἡμῖν τοῖς Σε
Υμνοῦσιν.

Ἀπάλλαξον Παρθέने, ἡμᾶς τοῦ αἰωνίου, πυρός καὶ τῆς
γεέννης.

Μόνη Σὺ προστάτις, πενήτων ὀρφανῶν τε, καὶ τῶν χηρῶν
υπάρχεις.

Σὺ γὰρ Μαρία πέλεις, ὁ γλυκασμός Ἀγγέλων, χαρὰ τῶν
θλιβομένων.

Χριστιανῶν Σε σκέπην, μάλιστα καὶ Μητέρα, κηρύττομεν οἱ
πάντες.

Εἰς βάθη τῆς κακίας, πεσόντας, Θεοτόκε, ἐγείρον Σαῖς
πρεσβείαις.

Ευόδωσον, Παρθέने, πρὸς τρίβους τοῦ Κυρίου, τοὺς Σε
ευλαβουμένους.

Κακοῖς κεκρατημένους, Παρθέने, μὴ παρίδης, εἰς τέλος
ἀπολέσθαι.

Ὡς γινώσκει καὶ ἀγνοῖα, πταίομεν καθ' ἑκάστην, Σοὶ τε καὶ τῷ
Υἱῷ Σου.

Αλλά μη απορρίψης από του Σου Προσώπου, ημάς,
Παρθενομήτορ.

Δυσώπει τον Υιόν Σου, οικτείραι ημάς πάντας, εν τη
μελλούση κρίση.

Οίδαμεν, ως ισχύει, η Ση πρεσβεία, Κόρη, προς τον εκ Σου
τεχθέντα.

Ευμενή πολλάκις, αυτόν αγανακτούντα ειργάσω ημίν
μόνη.

Ταις Σαις πρεσβείας κλίνει, τιμών Σε ως Μητέρα, αξίαν
πάσης Δόξης.

Σε και ημείς αξίως, εκ πόθου προσκυνούμεν, και
ανυμνολογούμεν.

Δια Σου και γαρ, Κόρη, ανέπλασε το γένος, ημών ο Θεός
Λόγος.

Δια Σου και σώζει, τους Σοι προσπεφευγότας, Πανύμνητε
Μαρία.

Όργανον γαρ πέλεις, βροτών της σωτηρίας, Θεώ
εκλελεγμένον.

Αγάθυνον ουν πάντας, ως οίδας, τους Σους δούλους,
Παρθένε Θεοτόκε.

Έρραναν τον Τάφον, μύροις το Σον Σκήνος, Κηδεύσαντες
Παρθένε.

Έρραναν τον Τάφον, οι Κηδεύσαντες Σε, άνθεσι και
μύροις.

Έρραναν τον Τάφον, μύροις Θεοτόκε, οι Κηδεύσαντες Σε.

Δόξα...

Ω Τριάς Αγία, Πατήρ Υιός και Πνεύμα, τους λατρευτάς Σου
σώσον.

Και νυν...

Ω Παναγία Μήτερ, σκέπε και φρούρει πάντας, τους επί Σε
θαρρούντας.

Αι γενεαί πάσαι, Ύμνον τη Ταφή Σου, προσάγουσι,
Παρθένε.

Αι γενεαί πάσαι, Ύμνον τη Ταφή Σου, προσάγουσι,
Παρθένε.

